

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรง ในครอบครัว พ.ศ.2550¹

ยุคนธร แสงระวี²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ตั้งแต่ความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ประกอบกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ พบว่า ประเทศไทยมีสถิติการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อพิจารณาจากข้อมูลจากศูนย์ปฏิบัติการกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (สค.) ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) รายงานว่าในปีงบประมาณ 2566 มีผู้ถูกระทำความรุนแรงจำนวน 4,127 ราย โดยแยกความรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็น 2 ส่วน คือ ความรุนแรงภายในครอบครัว 2,778 ราย และความรุนแรงภายนอกครอบครัว 1,347 ราย และนอกจากนี้ยังพบว่าผู้ถูกระทำเป็นเพศหญิง 3,024 ราย โดยพื้นที่เกิดเหตุ มากที่สุดคือ กรุงเทพมหานครมีจำนวนถึง 1,041 ราย รูปแบบเป็นการทำร้ายร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือถูกล่วงละเมิดทางเพศและถูกระทำอนาจาร และด้วยเหตุที่เกิดขึ้นนี้ จึงส่งผลทำให้ประเทศไทยติดโผอันดับต้นของโลก แม้ว่าประเทศไทยจะมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 แต่ก็ไม่สามารถที่ลดปัญหาดังกล่าวได้อย่างเด็ดขาด ยังคงมีให้เห็นตามสื่อและสังคม แม้ว่าการดำเนินการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในครอบครัวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ฉบับนี้ จะประสบผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม และมีประสิทธิภาพ อันส่งผลให้ผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวได้รับประโยชน์สูงสุดมากน้อยเพียงใดนั้น จะต้องมีการเชื่อมโยงกลไกการทำงานขององค์กรทุกภาคส่วนของสังคม ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมรวมถึงประชาชนทุกคนในสังคมให้มีความตระหนักถึงปัญหาและผลกระทบของปัญหาคความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และครอบครัว มีการสร้างเสริมเจตคติและความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเหมาะสม ด้วยการสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชน และการสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่เด็กและเยาวชน

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์รัล เล็งวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และรองศาสตราจารย์จุฑพร วงศ์ทองสรรค์

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชานิติศาสตรมหาบัณฑิต) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

แต่กลับพบว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังคงมีช่องโหว่ของตัวกฎหมายในบางมาตราที่ยังคงต้องการแก้ไข เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้มากขึ้น ดังประเด็นที่ได้ศึกษาดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งปัญหาความหมายของคำนิยาม “บุคคลในครอบครัว” ตามมาตรา 3

เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับครอบครัวโดยเฉพาะ ซึ่งบทบัญญัติในมาตรา 3 ได้ให้นิยามความหมายคำว่า “บุคคลในครอบครัว” ไว้ว่า หมายถึง คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามี ภริยา โดยมีได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใด ๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน ทั้งนี้จากบทนิยาม ดังกล่าวทำให้เกิดข้อสงสัยได้ว่ามีความหมายอย่างไร ต้องตีความของคำแต่ละคำนั้นอย่างไร ด้วยเหตุที่กฎหมายให้นิยามความหมายค่อนข้างแคบเช่นนี้ ส่งผลทำให้การตีความกฎหมายอาจไม่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ได้ ดังนั้น การมีการขยายความ หรือบัญญัติเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในความหมายของคำ จึงส่งผลให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการตีความของคำได้ จึงควรนิยามความหมายของคำดังกล่าวนี้ให้ชัดเจน เพื่อจะได้ทำให้คำว่า “บุคคลในครอบครัว” มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ประเด็นปัญหาที่สองปัญหาการยอมความตามมาตรา 4 ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295

สำหรับในกรณีความผิดอันยอมความได้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 4 วรรคสอง กฎหมายได้กำหนดไว้ว่า ผู้ที่กระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวให้ถือเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 เป็นความผิดอันยอมความได้โดยมาตรา 295 แห่งประมวลกฎหมายอาญา กำหนดความผิดผู้ที่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จากบทบัญญัติดังกล่าว จะเห็นได้ว่ามาตรา 4 วรรคสอง กฎหมายระบุให้ความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นความผิดอันยอมความได้ แต่หากเกิดเหตุการณ์ทำร้ายร่างกายต่อบุพการีซึ่งเป็นบิดา มารดาของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 296 ประกอบมาตรา 289(1) ไม่สามารถยอมความด้วยได้ ซึ่งการที่กฎหมายกำหนดไว้เช่นนี้ทพให้เห็นได้ชัดว่ามาตราดังกล่าวนี้ไม่สอดคล้องกับคำนิยามบุคคลในครอบครัวของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ซึ่งอาจเกิดขึ้นกับบุพการีได้เช่นกัน ดังนั้น แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 4 เพื่อเป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้มากที่สุด

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาการใช้วิธีการอื่นแทนการลงโทษสำหรับความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ตามมาตรา 12

การใช้วิธีการอื่นแทนการลงโทษสำหรับความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ตามมาตรา 12 วรรคหนึ่ง กฎหมายกำหนดว่า ในกรณีที่ศาลพิพากษาว่า ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวมีความผิด

ตามมาตรา 4 ให้ศาลมีอำนาจกำหนดให้ใช้วิธีการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุ้มครองความประพฤติผู้กระทำความผิดให้ ผู้กระทำความผิดชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ทำงานบริการสาธารณะ ละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว หรือทำทัณฑ์บนไว้ ตามวิธีการและระยะเวลาที่ศาลกำหนดแทน การลงโทษผู้กระทำความผิดก็ได้ ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวกฎหมายให้อำนาจแก่ศาลในการใช้ดุลพินิจ ในการกำหนดให้หรือไม่ให้ใช้วิธีการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุ้มครองความประพฤติ ทั้งนี้มาตรา 12 วรรคสาม ระบุว่า หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและ ครอบครัวกลางประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา หรือรัฐมนตรีประกาศกำหนด ซึ่งระเบียบอธิบดี ผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลางว่าด้วยหลักเกณฑ์วิธีการและระยะเวลาการดำเนินการแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวแทนการลงโทษและเงื่อนไขการขอความการถอนคำร้องทุกข์หรือการถอนฟ้อง พ.ศ. 2550 ข้อ 3 กฎหมายก็ให้อำนาจศาลในการกำหนดให้ใช้วิธีการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุ้มครองความประพฤติ ผู้กระทำความผิดให้ผู้กระทำความผิดชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์และศาลอาจสอบถามหรือรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวประกอบดุลพินิจด้วยก็ได้ การที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เพียงแต่ ให้ศาลสอบถามหรือรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายอาจทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับความเป็นธรรมได้ ดังนั้น ควรบัญญัติบังคับให้ศาลสอบถามความยินยอมและการคัดค้านในการใช้วิธีการอื่นแทนการลงโทษจาก ผู้เสียหายทุกกรณีและหากมีการคัดค้านศาลก็ไม่ควรใช้วิธีการอื่นแทนการลงโทษ

ประเด็นปัญหาที่ส่อปัญหาความผิดสำหรับการเผยแพร่เรื่องราว หรือข้อมูลใดๆ ต่อสาธารณชน เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ตามมาตรา 9

ในความผิดสำหรับการเผยแพร่เรื่องราว หรือข้อมูลใดๆ ต่อสาธารณชนเกี่ยวกับการกระทำความผิด ฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ตามมาตรา 9 ซึ่งกฎหมายกำหนดว่า ผู้พบเห็นหรือผู้ซึ่งทราบถึง การกระทำความรุนแรงในครอบครัว ต้องแจ้งต่อนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการต่อไปตามมาตรา 5 โดยการแจ้งนั้นอาจจะทำเป็นหนังสือ แจ้งทางโทรศัพท์ อาจจะแจ้งด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือแจ้ง โดยวิธีการอื่นใดตามมาตรา 6 ดังนั้น เมื่อมีการแจ้งหรือร้องทุกข์แล้ว ตามมาตรา 9 ระบุว่า ห้ามมิให้ผู้ใดลง พิมพ์โฆษณา หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนหรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ โดยภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใด ๆ อัน น่าจะให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงหรือผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหากผู้ใด ผ่าฝืน ต้องระวางโทษ จะเห็นได้ว่ากฎหมายมุ่งคุ้มครองหลังจากที่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงาน เกี่ยวกับการกระทำความรุนแรงแล้วเท่านั้น แต่กฎหมายไม่ได้กล่าวไว้เลยว่าหากไม่มีการแจ้ง ผู้ถูกระทำ จะได้รับการคุ้มครองหรือไม่ และก่อนที่จะมีการแจ้งความร้องทุกข์นั้น จึงควรให้กำหนดให้มีการคุ้มครอง ตั้งแต่ต้นที่พบว่าเกิดเหตุไม่จำเป็นต้องให้มีการร้องทุกข์ รัฐต้องให้การคุ้มครองได้เลยทันที

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรง ในครอบครัว พ.ศ.2550 ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะคือ

1. ปัญหาความหมายของคำนิยาม “บุคคลในครอบครัว” ตามมาตรา 3

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 3 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“บุคคลในครอบครัว” หมายความว่า คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามีภริยา โดยมีได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใดๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัย และอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน”

ควรเพิ่มบทนิยามคำว่า “บุคคลในครอบครัว” ดังนี้

“บุคคลในครอบครัว” หมายความว่า คู่สมรส คู่สมรสเดิมที่อยู่กินฉันสามีภริยา ผู้ที่อยู่กินฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส บุตรหรือบุตรบุญธรรมของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวและหมายความรวมถึงบุตรหรือบุตรบุญธรรมของคู่สมรส คู่สมรสเดิมที่อยู่กินฉันสามีภริยา ผู้ที่อยู่กินฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใด ๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันตามจารีตประเพณี หรือบุคคลใด ๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน ไม่ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเป็นผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือเป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว

2. ปัญหาการยอมความตามมาตรา 4 ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 4 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“ผู้ใดกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัว ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ให้ความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นความผิดอันยอมความได้ แต่ไม่ลบล้างความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น หากการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ด้วย ให้ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอันยอมความได้”

เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรคสอง ดังนี้

“ผู้ใดกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัว ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ให้ความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นความผิดอันยอมความได้ แต่ไม่ลบล้างความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น หากการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 มาตรา 296 ประกอบ 289 (1) ด้วย ให้ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอันยอมความได้”

3. ปัญหาการใช้วิธีการอื่นแทนการลงโทษสำหรับความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ตามมาตรา 12

แก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ตามมาตรา 12 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“ในกรณีที่ศาลพิพากษาว่า ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวมีความผิดตามมาตรา 4 ศาลมีอำนาจกำหนดให้ใช้วิธีการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุมความประพฤติผู้กระทำความผิดให้ผู้กระทำความผิดชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ทำงานบริการสาธารณะ ละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว หรือทำทัณฑ์บนไว้ ตามวิธีการและระยะเวลาที่ศาลกำหนดแทนการลงโทษผู้กระทำความผิดก็ได้

ในกรณีที่มีการขอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา 4 ให้พนักงานสอบสวนหรือศาล แล้วแต่กรณี จัดให้มีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการขอมความการถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องนั้น และกำหนดให้นำวิธีการตามวรรคหนึ่งเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าวโดยอนุโลม โดยอาจรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวประกอบด้วยก็ได้ หากได้ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงและเงื่อนไขดังกล่าวครบถ้วนแล้ว จึงให้มีการขอมความการถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา 4 ได้ หากผู้ต้องหา หรือจำเลยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนหรือศาลมีอำนาจยกคดีขึ้นคำเนินการต่อไป

หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลางประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา หรือรัฐมนตรีประกาศกำหนดแล้วแต่กรณี”

เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 12 ดังนี้

“มาตรา 12 วรรคหนึ่ง ในกรณีที่ศาลพิพากษาว่า ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวมีความผิดตามมาตรา 4 ศาลมีอำนาจกำหนดให้ใช้วิธีการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุมความประพฤติผู้กระทำความผิดให้ผู้กระทำความผิดชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ทำงานบริการสาธารณะ ละเว้นการ กระทำอันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว หรือทำทัณฑ์บนไว้ ตามวิธีการ และระยะเวลาที่ศาลกำหนดแทนการลงโทษผู้กระทำความผิดก็ได้ ทั้งนี้ ให้สอบถามผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงว่าจะคัดค้านหรือไม่ ในกรณีที่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงคัดค้าน ให้ศาลลงโทษผู้กระทำความรุนแรงนั้นเสีย

ในกรณีที่มีการขอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา 4 ให้พนักงานสอบสวนหรือศาล แล้วแต่กรณี จัดให้มีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการขอมความการถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องนั้น และกำหนดให้นำวิธีการตามวรรคหนึ่งเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าวโดยอนุโลม โดยอาจรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวประกอบด้วยก็ได้ หากได้ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงและเงื่อนไขดังกล่าวครบถ้วนแล้ว จึงให้มีการขอมความ

การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา 4 ได้ หากผู้ต้องหา หรือจำเลยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนหรือศาลมีอำนาจยกคดีขึ้นดำเนินการต่อไป

หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลางประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา หรือรัฐมนตรีประกาศกำหนด แล้วแต่กรณี”

4. ปัญหาความผิดสำหรับการเผยแพร่เรื่องราว หรือข้อมูลใดๆ ต่อสาธารณชนเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ตามมาตรา 9

แก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ตามมาตรา 9 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“เมื่อมีการแจ้งตามมาตรา 5 หรือมีการร้องทุกข์ตามมาตรา 6 แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดลงพิมพ์โฆษณา หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใด ๆ อันน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในคดีตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เห็นควรแก้ไข มาตรา 9 ดังนี้

“ห้ามมิให้ผู้ใดลงพิมพ์โฆษณา หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใด ๆ อันน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในคดีตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เอกสารอ้างอิง

เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์. คุณค่าของความเป็นมนุษย์ในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์. **รวมบทความวิชาการ เนื่อง**

ในโอกาส 60 ปี สาตราจารย์ดร.สมคิด เลิศไพฑูรย์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2562.

_____. **รัฐ รัฐธรรมนูญและสิทธิเสรีภาพ.** กรุงเทพฯ : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2564.

ชญาธร ยุติธรรมวงษ์. “ปัญหาการปรับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

พ.ศ.2550 กับผู้หญิงที่กระทำความรุนแรงด้วยความเครียดสะสมจากการถูกระทำด้วยความรุนแรง

ในครอบครัว,” **วารสารนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ** 11. 1 (มกราคม–มิถุนายน 2563): 72.

ชลาลัย กันมินทร์. “ความรุนแรงในครอบครัว: ปัญหาและแนวทางป้องกัน,” **งานประชุมวิชาการระดับชาติ**

มหาวิทยาลัยรังสิต ประจำปี 2562 (เมษายน 2562): 987.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. **คำอธิบาย กฎหมายอาญา ภาคความผิดและลหุโทษ.** พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพมหานคร:

วิญญูชน, 2565.

ทักษิณ หนูนารถ และเบญจวรรณ ละหุการ. “การกระทำรุนแรงในครอบครัวต่อสตรีตั้งครรภ์,” **วารสาร**

สังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ 6. 8 (สิงหาคม 2564): 5

ธีรวุฒิ นิลเพ็ชร. “ความรุนแรงในครอบครัว: การวิเคราะห์สาเหตุและการป้องกันปัญหาในสังคมไทย,”

วารสารพฤติกรรมศาสตร์ 24. 2 (กรกฎาคม 2561): 9.

นาถฤดี เเด่นดวง. อำนาจและความขัดแย้งบนร่างกายผู้หญิง สิทธิการเจริญพันธุ์และเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

หญิง: **แนวคิดสตรีนิยม** กรุงเทพฯ: บริษัทนีนิง ฟรีเพรส ชิสเต็ม จำกัด, 2552.

น้ำหอม ชูยัง. “ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.

2550.” **สารนิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายมหาชน. คณะนิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรี**

ปทุม, 2558.

ปพิชญา สุนทรพิทักษ์ และ กิติพัฒน์ นนทปัทมะดุล. “ผู้หญิงกับประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัว

กรณีศึกษามูลนิธิหญิงชายก้าวไกล,” **สังคมสงเคราะห์และสวัสดิการสังคม: การปลดล็อกความเหลื่อม**

ล้ำสู่ความยั่งยืน 8. 3 (กันยายน - ธันวาคม 2566): 355.

พีรชา ฐานพงษ์. “กระบวนการยุติธรรมในการคุ้มครองเด็กผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงโดยบุคคลใน

ครอบครัว: วิเคราะห์พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550,”

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา. คณะนิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

2553.

สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. **พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงใน**

ครอบครัว พ.ศ.2550 พร้อมทั้งสรุปสาระสำคัญ ประวัติ ความเป็นมา กระบวนการและขั้นตอนในการ

ตราพระราชบัญญัติดังกล่าวของรัฐสภา. กรุงเทพฯ: กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักกฎหมาย สำนักงาน

เลขาธิการวุฒิสภา, 2550.

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง. สารานุกรมเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ ชุด สิทธิ เสรีภาพ และหน้าที่ของปวง
ชนชาวไทย. กรุงเทพฯ: ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ, 2560.
อรอนงค์ อินทรจิตรและนรินทร์ กรินชัย. ผู้หญิงและเด็ก: แห้วความรุนแรงในครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพฯ: ปกเกล้าการพิมพ์, 2542.